
Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

ÚNOR 2012

LUCIE ŽÁČKOVÁ

hraje Blanche Dubois ve Williamsově *Tramvaji do stanice Touha*

Premiéra

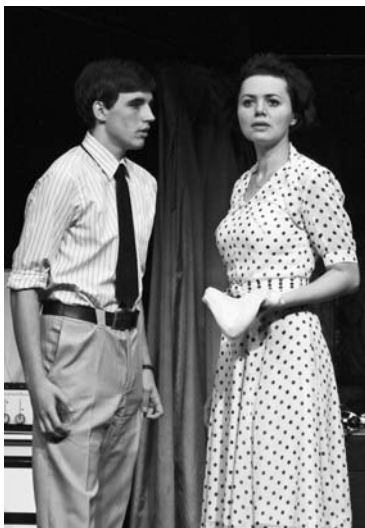
Tennessee Williams TRAMVAJ DO STANICE TOUHA

(A Streetcar Named Desire)

(...) Pojem osobní příběh (innere Lebensgeschichte) vytvořil kdysi na přelomu 19. a 20. století německý filosof William Dilthey ve snaze pojmenovat to, že člověk je bytost duchovní, která svůj život pouze nežije, ale také prožívá jako celostní, komplexní úsilí ustavit svou osobnost, svou identitu v realitě doby, jež je mu souzena. (...)

Lucie Žáčková – v souladu se **Smočkovou** koncepcí – neskrývá, ale hlavně nezdůrazňuje povahové vlastnosti této postavy, které mohou sdělovat její abnormálnost. (...) Objevují se tu nenadálé, překvapivé a nečekané polohy vycházející ze skrývaných hlubin, které nutně provází komplexnost životního příběhu Blanche, jež tak poctivě a zevrubně inscenace vypráví. Tahle Blanche se prostě nemůže chovat jinak – i kdyby chtěla. A v některých situacích musí jednat tak, jak jedná, jakkoliv se jí průběh událostí vymyká z rukou. Naprosto cíleně se snaží získat jako možnou záruku budoucnosti Mitche. **Matěj Dadák** jej hraje jako seriózního muže, jenž je bezmezně okouzlen nejen krásou této ženy, ale i její noblesou, elegancí, šarmem, duchaplností, vzdělaností, prostě vším, čím se vymyká jeho životnímu standardu. Vzdá se jí ovšem v okamžiku, když zjistí, že tato její výjimečná přitažlivost není bez poskvrn, které jeho konvenční morálka nemůže pochopit, a tím méně přijmout. Tahle cílevědomost Blanche v získávání mužů se prudce, živelně prolomí v okamžiku, kdy se objeví na pár minut bezejmenný poslíček **Václava Šandy**. Mladík, jenž v Blanche náhle probudí její mladistvé sny, vzpomínky na ztracenou lásku, ale i touhu po muži. V něžném, ale i vášnivém polibku je složitá celostnost, s níž Blanche Lucie Žáčkové staví svou roli jako prožívání žití, vyslovena s neodbytnou naléhavostí, která tuto postavu trvale provází a činí ji životní realitou i divadelní fikcí.

To vše se vyjevuje především ve vztahu ke Stanleyemu, neboť ten svým životním prožitkem představuje všechno, co Blanche absolutně nesnáší. **Jan Hájek** svým pojetím netají, že jeho Stanleyemu je

rovněž Blanche zcela nepřijatelná. Všemi možnými způsoby naprosto zřetelně a drsně dává najevo, jak mu vadí, jak je mu protivná, nenajde pro ni ani nejmenší pochopení a pokud se chvíli zdá, že by se mohl k ní chovat alespoň trochu normálně, tak je to jen příprava na nečekaný, o to rasantnější útok. Blanche je pro něho nepřítelem prostých pevných jistot, k nimž se dopracoval válečnými prožitky i svým vztahem ke své ženě Stelle. Blanche dělá všechno, aby tyto jeho jistoty rozvrátila, používá k tomu i ženské přitažlivosti, ale hlavně ironie a sarkasmu, neváhá nikdy napadnout styl a způsob, jimiž její sestra Stella se svým manželem Stanleyem žije. A dělá to často arogantně, z pozic člověka vysoce – a jak je přesvědčena také oprávněně – povzneseného nad toto ošklivé a nedůstojné bytí. Stella **Mariky Procházkové** je v životě zcela přirozeně ukotvena. To jí dává sílu nejen Blanche rozumět, ale také o ni pokud možno co nejvíce pečovat, aby neměně tak rozuměla jejímu protipólu – Stanleyemu. S klidnou, nenápadnou, leč výraznou samozřejmostí mu dává to, co on pro prožívání svých elementárních jistot potřebuje: bezpečí doma, rodiny a pevnost vzájemných citů a vztahů. Tato Stella Mariky Procházkové nesmiřuje nesmiřitelně, ani nejde o postavení ženy, která se jako sestra a manželka ocitla mezi dvěma mlýnskými kameny. Jestli někdo zveřejňuje svůj osobní příběh v duchovní rovině jako člověk, jenž svým prožíváním našel pevné místo, je to právě Stella. Je odpovědí na otázku, jakou má člověk možnost i schopnost rozvinout v čase i v prostoru lidskost své existence. (...)

Jan Čísař: Ustálená moderna, Divadelní noviny 14. 11. 2011

Premiéra

Martin Čičvák KUKURA

(Doktorandská práce o stavu kultury)

Dovolím si být úvodem trochu osobní. Před pěti lety jsem s **Jurajem Kukurou** připravoval interview pro tento list [DN]. Setkali jsme se v zákulisí Činoherního klubu v místnosti tak o sedmi metrech čtverečních a já měl za pár minut pocit, že se nemohu nadechnout: zřítila se na mě lavina jménem Juraj Kukura. Předpokládám, že režisér **Martin Čičvák**, stálý spolupracovník Kukurova soukromého bratřislavského Divadla Aréna, lapal po dechu nescísněněkrát. Ze svého omračujícího zážitku jsem sepsal rozhovor, za který mi Juraj Kukura (na rozdíl od mnoha českých herců a hereček) upřímně poděkoval, Martin Čičvák, aby ten emocionální zával rozdýchal, napsal rovnou divadelní hru *Kukura*, kde se vedle titulní postavy vyskytuje též figura režiséra Čičváka a tklivá postava Kukurovy matky. Na svou záchranu si autor hry přivolal Thomase Bernharda, jehož vášnivá a přítomně přesně frázovaná zuřivost vroucně koresponduje s tím, co se děje v nitru „jinak myslícího“ Kukury.

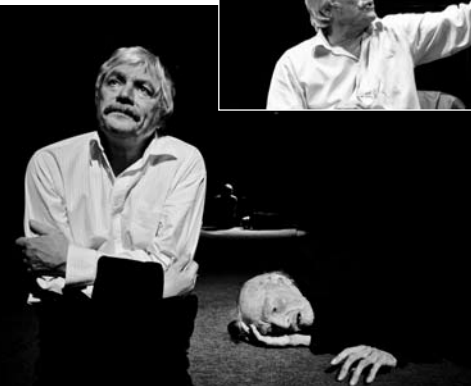
Martin Čičvák není žádný sebestředný žurnalista, a tak si kukurovské téma zkomplikoval motivem chystané inscenace Euripidovy

Médey, kterou by měla v Kukurově divadle sehrát uznávaná, avšak současně velmi vytižená herečka, ve hře štiplavě označená coby Ona. V první půlce hry ředitel a režisér čekají na její příchod, což se odehraje pod běsnící lavinou Kukurova monologu, po přestávce si vede monolog Ona (v podání **Veroniky Žilkové**), závěr inscenace se snaží překlenout propast mezi životem, umíráním a smrtí.

Musím uznat, že je pozoruhodné sledovat, jak Juraj Kukura hraje postavu Kukury; nemá s tou rolí sebemenší problém čili ji nijak zvlášť neuronizuje ani se nad sebou kritičtěji nepozastaví. Herecké ego dokonale jako Michelangelův David. Zároveň to je i obdivuhodné, jak jde se svým egem na trh. Poví na sebe vše, svůj životní příběh, své frustrace, obsese i smutky. (...)

Richard Erml: *Kukurův žalozpěv*, *Divadelní noviny* 13. 12. 2011

Připravujeme

Nina Mitrović TAHLE POSTEL JE PŘÍLIŠ KRÁTKÁ ANEB JEN FRAGMENTY

(Ovaj krevet je prekratak ili samo fragmenti)

„Všichni ti lidé mají někde schovaná křídla,
ale jsou opravdu na létání?“

Překlad: **Jana Alfabetá Cindlerová** a **Hasan Zahirović**

Režie: **Martin Čičvák**

Dramaturgie: **Roman Čisař**, **Vladimír Procházka**

Scéna: **Tom Ciller**

Kostýmy: **Nina A. Stillmark**

Hrají: **Vladimír Kratina**, **Lucie Žáčková**, **Jan Hájek**, **Dana Černá**, **Lenka Skopalová**, **Matěj Dadák**, **Dana Marková** a další.

Premiéra v dubnu 2012

Nina Mitrović se narodila v roce 1978 v Chorvatsku. Je autorkou divadelních a rozhlasových her, které byly přeloženy do devíti evropských jazyků a byly inscenovány v Chorvatsku, Slovinsku, Rakousku, Německu, Finsku, Makedonii, na Slovensku a v Bosně a Hercegovině. Scénická čtení jejích dramatických textů proběhla v Berlíně (Berliner Festspiele), Londýně (Soho Theatre), Sibiú (International Theatre Festival), Paříži, New Yorku (Playwright's Week Festival).

Její hra *Sousedství vzhůru nohama* (Komšiluk naglavačke, 2002) získala ocenění na Dnech satiry v Záhřebu a byla prvním autorčiným textem přeloženým do češtiny (překlad Ivana Dorovského vyšel v souboru *Čtyři jihoslovanská dramata*, nakl. Albert 2008). Oblas získaly hry: *Krivac* (Viník, 2002), *Familija u prahu* (Rodina v prachu, 2003), *Kad se mi mrtvi pokoljemo* (Když se my mrtví pobijeme, 2004), *Velika, velika zemlja Oz* (Veliká, veliká země Oz, 2007), *Jeботe, kolko nas ima!* (Do prdele, kolik nás je!, 2008), *Javier* (2009), *Susret* (Setkání, 2010). Na motivy *Pošťácké pohádky* Karla Čapka napsala divadelní hru *Kolbaba i Brzojavko* (Kolbaba a Brzojavko, 2005).

Hra **Tahle postel je příliš krátká aneb Jen fragmenty** (2004) získala cenu Marul na Maruličových dnech a byla oceněna v programu nové evropské dramaturgie Stückemarkt (Theatertreffen v Berlíně). V České republice byla poprvé představena v rámci festivalu YOUGO!, který pořádalo Divadlo Feste. Scénické čtení této hry se v režii Jiřího Honzírka uskutečnilo v květnu 2011 ve vypuštěném koupališti Kraví hora v Brně.

Jana Cindlerová a Hasan Zahirović, překladaelé

*V loňském roce se v Brně uskutečnil festival YOUGO!. Formou scénických čtení představil sedm současných divadelních her ze zemí slovanského Jihu. Jednou z nich je i hra Chorvatky Niny Mitrović **Tahle postel je příliš krátká aneb Jen fragmenty**. Její překladaelé Jana Cindlerová a Hasan Zahirović spolu přeložili i další dva divadelní texty (**Obrazy ze stříbrného století** Almira Bašoviće a **Profesionála** Dušana Kovačoviće) a mají tak velkou zásluhu na šíření jihoslovanské kultury v České republice. Oba jsou doktorandy DAMU, oboru Scénická tvorba a teorie scénické tvorby.*

Milý Hasane, na konci října jste se vrátil z 51. ročníku mezinárodního divadelního festivalu MESS. Není to dlouho, co na Balkáně a v tvé rodné Bosně a Hercegovině, skončila válka. Tradiční festival v Sarajevu existoval právě i v době válečného obléhání. Co tehdy znamenal a jaký společenský význam dostal po válce?

Festival MESS se konal i v těch nejtěžších časech a udržoval divadelní kulturu. Na otázku „*Jak to, že ve válce máte festival?*“ odpo-

vídal tehdejší ředitel Haris Pašović: „*Jak to, že je válka během festivalu!*“. V roce 1993, rok po jejím vypuknutí, do Sarajeva přišla režisérka Susan Sontag a v obtížných životních podmínkách – bez jídla, vody, elektřiny – inscenovala *Čekání na Godota* Samuela Becketta. Washington Post napsal, že je to „*Čekání na Clintona*“. To byla pravda, protože celá Bosna čekala, až někdo přijde a zastaví to, co se tu děje. Mírová dohoda byla v americkém Daytonu uzavřena v roce 1995.

Dodnes se na Balkáně „čeká“. Zničené budovy a vztahy mezi lidmi válku stále připomínají. První sarajevskou budovou, kterou bosenští Srbové bombardovali, byla městská knihovna od českého architekta Karla Pařika. Bylo v ní zničeno na tisíc rukopisů, které dokládaly mul-

tikurní kořeny balkánských národů. Sám jsem dospěl k tomu, že odtud musím odejít. Vadilo mi, že i mezi přáteli se o válce pořád mluví a na základě toho se i rozlišuje, jakou kdo má národnost a jestli můžeme sedět za jedním stolem.

Také na festival MESS se dnes vztahuje kulturní program MODUL PAMĚTI. V divadle nabízí hry, výstavy, workshopy, cokoli, do čeho se lidé mohou zapojit, co promlouvá k tomu, co prožili, co se jich týká. Z vlastní zkušenosti jsem poznal, že dělat takové věci má smysl. Když jsem přišel do České republiky, žádali mě, abych psal o naší kultuře a o válce. Vyhýbal jsem se tomu, nechtěl jsem se k tomu vracet. Až později jsem začal překládat divadelní hry, protože jsem cítil, že to může být způsob, jak se z toho dostat.

Jak bys našim divákům představil dramatičku Ninu Mitrović?

Poprvé jsme se spolu potkali v roce 2005, kdy jsem jako herec Bosenického národního divadla v Zenici hrál v její hře *Sousedství vzhůru nohama*. Nina je jen o trochu mladší než já a chápe problémy, které nás na Balkáně trápí: nezaměstnanost, mladí lidé bez prostředků mohou jen těžko studovat, potýkají se s válečnými posttraumaty. Nina Mitrović studovala scenáristiku v Anglii a dramaturgii v Chorvatsku. Zabývá se tzv. fragmentární dramaturgií. Každá její hra zachycuje i sociální problémy. Ve *Fragmentech*, které se začínají zkoušet v Činoherním klubu, píše o každodenním životě, o tom, co vidíme všude kolem sebe: o narušených mezilidských vztazích, ve kterých nikdo nikoho nerespektuje. To umí popsat silně, velmi kontrastním způsobem: máte pocit, že je to komedie, přitom to jsou situace strašně trapné, blbě a bolavé. Týkají se současného člověka nejen na Balkáně, ale i tady v Čechách. Osobně jsem rád, že v jejích hrách svítí jakési „světlo na konci tunelu“. Znamená to pro mě, že vidí světlo i v budoucnosti Balkánu.

Milá Jano, čím hra Niny Mitrović zaujala tebe?

Abych byla upřímná, na počátku ničím, přestože Hasan správně předvídal, že tohle bude první „naše“ hra, která se na českých prknech bude hrát. Po předcházejících *Obrazech* pro mě nebyla asi dostatečně veliká, hluboká, symbolická. Hasan o ní samozřejmě básnil, stejně jako o každé hře, kterou pro nás vybral, ale já jsem jí podlehla až časem. Ne proto, že si musím vždy „počkat“ až na první hrubý překlad, abych se s hrou osobně seznámila; připadala mi stále

taková jakási cizí. Jenomže pak nastala ta další fáze, kdy hru stále znovu a znovu čtu a čtu, pulíruju a pulíruju, a během té práce mě pohltila: začala jsem si se všemi těmi zoufalými a směšnými postavami povídat a chápat je. Je to veliké dobrodružství, to postupně zpětné odkrývání významů, které se pak už samy hlásí o svůj nejšprávnější český ekvivalent. *Fragmenty* jsou skvěle a lehkým perem napsaná hra s jaksí archetypálními, ač moderními postavami, letí kupředu rychle a lehce jako vítr, ale je zajímavá i svou strukturou a po-
tažmo prostorově, když se do sebe v jejím průběhu jednotlivé situace, mizanscény a prostředí vzájemně přelévají. Ale co mě skutečně uhranulo, je autorčina zvláštní schopnost nadouvat ty lehké, jednoduché, vtipné, komické či tragikomické dialogy šílenou tesklivostí; zprvu nenápadně a poté čím tím hmatatelněji. Řekla bych, že tenhle rys je pro balkánskou dramaturgiu typický, ale ve *Fragmentech* je rozpor mezi lehkostí a tesklivostí propastnější. A možná také pro tuhle svou neúnosnost vede u většiny postav ke konstruktivním, pozitivním životním obrátům. Nic moc jiného jim ostatně nezbyvá.

V novém čísle časopisu Disk nyní vychází váš první společný překlad – hra Almira Bašoviće *Obrazy ze stříbrného století*. Čím je pro vás tento divadelní text?

Hasan Zahirović: *Obrazy ze stříbrného století* jsou moje láska. Je to první a jediná bosenská hra o genocidě ve Srebrenici. Dodnes se tam objevují nové „hroby“, mnoho mužů se ještě nenašlo a jejich ženy stále čekají, že se objeví nebo aspoň najdou jejich kosti. Dramatik Almir Bašović měl odvahu o tom všem, navzdory trvajícím bolestem, veřejně promluvit. O samotném textu kritika psala, jak je vynikající. Když do hlediště na divadelní inscenaci přišly ženy ze Srebrenice, byla to tak silná a nadčasová událost, že její význam naprosto přesáhl hranice divadla.

Jana Cindlerová: *Obrazy ze stříbrného století* jsou pro mne iniciačním zážitkem – takovou branou na Balkán. Jak říká Hasan, je to první bosenská hra (ale vhodnější by bylo hovořit o „díle dramatického básnictví“) reflektující ty hrůzy – a je v tom až přízračně průzračná. Překládali jsme dlouho a dalo nám to spoustu práce a radosti, a mně také spoustu přímého historického poznání, protože Hasan to všechno zažil na vlastní kůži. Při práci na textu jsem prožívala asi přesně tytéž pocity, které pak brněnští diváci při scénickém čtení a zejména při následné diskusi, kdy jim to vše došlo: Cože, tohle že se fakt událo za našeho života kousek za naším plotem? To přece není možné! My přece žijeme v úplně jiné době! – YOUGO! vlastně vznikl také z hrůzy nad vlastním ignorantstvím. A z *Obrazů* bychom se měli poučit i při našem vlastním vyrovnávání se s minulostí: Že nikdy nežijeme v jiné době, ale vždy pokračujeme v té samé.

Děkujeme za rozhovor (peh)

douška o divadle

Divadlo jako umělecká forma nemůže zahynout, z toho prostého důvodu, že ho lidé potřebují. Pro mne je to samozřejmá skutečnost. Divadlo ohromuje diváka a současně mu dovoluje prožívat výtvoř své vlastní fantazie.

Ödön von Horváth (1931)

Prof. Jan Císař

divadelní kritik, teoretik, historik, dramaturg a pedagog
oslaví 28. ledna 80. narozeniny. Blahopřejeme.

Jan Císař psal o Činoherním klubu od jeho první inscenace, *Pikniku* Ladislava Smočka v roce 1965. Je pro nás ctí, že píše dosud. Jeho reflexe inscenací našeho repertoáru – *Ptákoviny* Milana Kundery, *Boha masakru* Yasmíny Rezy, *Tramvaje do stanice Touha* Tennesseeho Williamse v Lidových a Divadelních novinách – jsou z těch nejceněnějších, jakých se nám dostalo. Na vůbec první knižní reflexi Činoherního klubu – v knize *Divadla, která našla svoji dobu* z roku 1966 – po letech navázal studii *Dodatečná kapitola* v knize *Činoherní klub 1965 – 2005*.

Prozatím poslední publikací prof. Jana Císaře je kniha *Česká divadelní tradice: mýtus, nebo živá skutečnost?*. Vyšla ve velké řadě edice DISK a vydalo ji Nakladatelství KANT v loňském roce.

Zdeněk Braunschläger

oslaví 30. ledna 80. narozeniny. Blahopřejeme.

Okresní soudce v Gogolově Revizorovi, s Olegem Tabakovem (Chlestakov) v roce 1967.

Václav Havel

(5. října 1936 – 18. prosince 2011)

„Dámy a pánové. Bez paměti není identity. Musíme ručit za to, čím jsme byli včera, i za to, čím jsme byli někde jinde. Teprve tímto ručením se stáváme odpovědnou lidskou bytostí. Obzvláště důležité samozřejmě je, aby se s minulostí seznamovali mladí lidé, aby už od mlada reflektovali to, co předcházelo době, v níž žijí, orientovali se, vnímali ji.“

Václav Havel

V. Havel: Audience (ČK 1990, režie J. Menzel;
Vaněk Josef Abrhám, Sládek Pavel Landovský)

V. Havel: Žebrácká opera (ČK 1990, režie J. Menzel;
Macheath Josef Abrhám, Jenny Libuše Šatránková)

„Činoherní klub vznikl určitý čas po Divadle Na zábradlí, kde jsem působil, a od první chvíle jsem k vám rád chodil. Vždycky mě fascinovalo, jakým způsobem se tu pracuje s herci, jako by každý z nich do každé inscenace vždy znovu přinášel své vlastní osobní téma. Vystřídali se různí šéfové, různí dramaturgové, různí herci a Činoherní klub za ta léta a desetiletí prošel dramatickým vývojem. Nicméně z toho, co stačím z povzdálí pozorovat, se mi zdá, že se stále drží této své základní devízy, totiž že je divadlem, které je založeno opravdu na autentickém osobnostním herectví.“

Václav Havel v knize Činoherní klub 1965 – 2005

Josef Škvorecký

(27. září 1924 – 3. ledna 2012)

(...) A zato jsem se výborně bavil na Revizorovi v Činoherním klubu, hře ještě dávnější, takže rozdíl časů není patrně viníkem – aspoň primárně, nebo řekněme lineárně. Jinak možná ano. Třeba je něco

v atmosféře chvíle, již je snad, abych citoval svou oblíbenou Zuzanu Sontagovou, vlastní láska k přehánění, k přetaženému, k „všechno je jinak“; taky mi napadá paradox toho ze všech nejmodernějšího Oscara Wilda: Život je příliš důležitý, aby se o něm slušelo mluvit vážně – kde významné je patrně to „mluvit“, a hlavou mi táhnou asociace snad vhodnější: Hrabalova sranda nad tragikou, Formanova hasičská devastace jednoho zatvrzelého mýtu; a taky Čechovův požadavek, o němž jsem se dozvěděl z článku Aleny Urbanové, aby se jeho hry hrály jako vaudeville. Kdo ale ví, zda Čechov v zápalu polemiky opravdu přehnal tento požadavek? Alespoň pro naši dobu, naši interpretaci – anebo ovšem zase jen pro můj pochybený vkus? Revizor (v němž Zdeněk Mahler k nesmírnému prospěchu věci dokonale vyhubil nabírané ruské holoubky minulosti) je vaudeville bez písniček, ale skoro s tanečky. Rozkoš režiséra z režie a herců z hraní tu z jeviště přímo přetéká do malinkého hlediště – a já se schválně zmíním jen o nejmenší roli, o německém doktorovi Josefa Vondráčka. Jak báječný, jak dokonale současný výkon – jestli mi dovolíte dát průchod svému cítění zastaralými exklamacemi. Jak dokonale zachycená podstata dnešní lidské situace, vyjádřená srandou s panákem! (...)

Úryvek z článku Josefa Škvoreckého v Divadelních novinách 31. 1. 1968

Václav Kotva

20. ledna by oslavil 90. narozeniny. Byl členem Činoherního klubu od roku 1966 do roku 1990.

N. V. Gogol: Revizor
(režie Jan Kačer, 1967;
Václav Kotva a Jiří Hrzán jako
Dobčinskij a Bobčinskij)

„Měl jsem jeho herectví rád. Byl to originální i vzhledově zajímavý člověk s velkým citem pro civilnost a expresivní nadsázku zároveň. Byl nezaměnitelný. Měl drápek – uměl zasáhnout, až zamrazilo, a měl udivený výraz – až odzbrojilo...“

Josef Abrhám v knize Činoherní klub 1965 – 2005

Doušky

■ Dovolte, abychom Vás pozvali na **derniéru** hry Thomase Vinterberga a Mogense Rukova **RODINNÁ SLAVNOST**. Uskuteční se **19. ledna 2012**. Inscenace vznikla jako společný projekt Činoherního klubu a bratislavského Divadla Aréna. V režii **Martina Čičváka** měla premiéru 30. ledna 2006. Poslední představení bude 62. reprízou.

■ 11. listopadu se konalo poslední představení Hamptonových **NEBEZPEČNÝCH VZTAHŮ**. Od premiéry 11. ledna 2006 jsme inscenaci **Ladislava Smočka** hráli osmadvadesátkrát. V roce 2008 reprezentovala Činoherní klub na festivalu Stuttgarter Europa Theater Treffen (SETT).

■ 13. ledna hrajeme **100. představení** hry Martina McDonagha **Pan Polštář**.

■ Obnovenou premiéru hry Davida Mameta **Glengarry Glen Ross** připravujeme na březen 2012.

■ 26. ledna přichází do kin film Romana Polanského **Bůh masakru**, natočený podle divadelní hry Yasminy Rezy. Činoherní klub hru uvádí v režii **Ondřeje Sokola** od roku 2008.

■ V 38. čísle časopisu DISK vychází vedle hry Almira Bašoviče **Obrazy ze stříbrného století** studie Jana Cisaře *Mimo institucionální zemi*, věnovaná amatérskému divadlu, článek Františka Fröhliche **Nový komplet díla Henrika Ibsena** a studie Petry Honsové **Jiřina Třebická a její charismatické herecké postavy v Činoherním klubu 1965 – 1972**.

Činoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2012 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Neděle 12. února 2012

D.R.E.D. & J.S.T.E. Kladsko Pražsko (CZ/PL)

KUKAJÚCI ANJEL

Na texty *Aglaji Veteranyi* a *Milana Rúfuse*.

Scénář a režie: **Ondřej Pumr** / Hrají: **Heidi Hornáčková, Alexandra Ciekałowska, Jacek Kowalczyk, Judyta Płonka, Otto Linhart, Kateřina Vítková, Ivona Kestlová, Wojciech Heliński, Tereza Vlachová, Michal Kudrnáč, Petr Červinka, Marek Macek, Zdeněk Frýba**.

Łagodny oraz ostry teatr. Terapeutická polsko-česká skupina zkušených anonymních naturščiků a alkoholiků pod radikálním vedením Ondrzeje zavítá do Prahy, aby představila, nebo znetvořila, svou novou poetickou hru na texty rumunsko-švýcarské autorky Aglaji Veteranyi. Umění je plné mezer a dělají ho mezerní lidé. Umění k ničemu umění k ničení. To jest strajk. Mizení múz. Inaczej bym nie móg. Půjčovna slz. LICYTACJA. Ze smrti šoufky. Kuk.

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2012 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Čtvrtek 16. února 2012

Evrybáby a hosté

Federico García Lorca DŮM BERNARDY ALBY

Dcery jsou ve věku na vdávání a nejraději by se topily ve vlnách vášnivé lásky. Jenže matka je přísně hlídá...

Překlad a úpravy: Antonín Přidal / Režie: Roman Černík / Hudba: Michal Cába, Václav Greif, Zdeněk Žorna / Hrají: Hana Franková j.h., Jitka Vrbová, Jana Wertigová, Lenka Hodoušová j.h., Eva Vičková, Martina Najbrtová, Vendula Slepíčková j.h. nebo Andrea Pavlíčková j.h., Hana Stonová Prančlová nebo Eva Gažáková, Pavla Černochová nebo Michalela Simandlová / Produkce: Johan o. s.

Nezávislá tvůrčí skupina Evrybáby vznikla v roce 2003 na půdě Ateliéru dramatické výchovy katedry pedagogiky Západočeské univerzity v Plzni (všechny členky souboru byly původně studentkami stejného ročníku v ateliéru DV) pod vedením a režii Romana Černíka. Čistě ženská sestava je vlastně dílem náhody.

www.johancentrum.cz/cz/evrybaby

Představení vzniklo za podpory grantů Magistrátu města Plzně a Ministerstva kultury ČR. Za pomoc při zkoušení děkujeme obci Nečtiny, Městské knihovně Louny a Českému rozhlasu Plzeň.

V jaké hře se říká?

Pf 2012

Hádanka 2/XIII Budete-li znát odpověď na tři hádanky třináctého kola naší soutěže, můžete je poslat na adresu pokladna@cinoherniklub.cz. Vylosovaný výherce získá dvě vstupenky na představení ČK.

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz:
Hlavní město Praha

Na rok 2011 poskytuje
Hlavní město Praha
Cinohernímu klubu
grant ve výši 16.429.000,- Kč

Partneři Cinoherního klubu

PRAŽSKÁ
PLYNÁRENSKÁ
a.s.

CGSO

OLFOAWK

Kooperativa
FOJITOVNA A.S.

REVOLVER
REVUE

kolykche

Tonera

SPIELBERG

www.radiohortus.cz

scenp.cz
1. KULTURNÍ PORTÁL

Redakce Cinoherního čtení: Roman Císař, Petra Honsová, Radvan Pácl.
Foto: Oleg Vojtišek, Ivana Magdić, JANSI – Jan Šimurda, Paul Ryder, Ivo Mičkal, Miloň Novotný, Karel Meister, Miroslav Pokorný, Pavel Nesvadba, archiv D.R.E.D & J.S.T.E, Jan Pírgl. Autor hádanky: Jan Janák.
Jazyková korektura: Andrea Fiřtková. Grafická úprava: Kateřina Skalníková.

www.cinoherniklub.cz

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Česká loutka

Tradice a současnost

od 30. 11. 2011 do 28. 1. 2012 / úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

**Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1
(vedle Činoherního klubu)**

tel.: +420 222 210 268, tel./fax: +420 222 210 272

e-mail: galerie.smecky@ppas.cz

